DEU HA INVENTAT«THE FREEDOM HOUSE»



nil durall

Índex

Capítol 1

El 18 de maig de 2016, l'enginyer budista de Gangtok, Rajendra Nirmali Gandhi, va enllestir el primer prototip del seu innovador fanal solar, que havia dissenyat inspirat per les esfèriques imatges platejades d'un somni nocturn.
La seva bella dona, Anita, mestressa d'anglès a l'escola infantil del barri on en Rajendra tenia el seu petit taller, va ser la primera a admirar aquella obra d'art, destinada a il·luminar els carrers de tot l'Índia.

-Té forma d'O.V.N.I. Funciona? -va deixar anar.

-De meravella -va dir el seu marit-. Millor que les de placa plana, ja que té un mecanisme interior que fa un seguiment de la rotació solar i és capaç de concentrar el raig solar -tal com ho fa una lupa-, des que surt el sol fins que es pon. És tan sensible que encara que faci núvol, carrega la pila interior-, va explicar en Rajendra.

-I com ho fas per posar-la en marxa o apagar-la? (tenint en compte que els fanals s'instal·len habitualment a una alçada de més de dos metres)-, va preguntar l'Anita, admirant aquella elegant «nau de llum».

-Té un sistema automàtic de detecció del nivell de llum ambiental que determina si es posa en marxa o s'apaga.

-Sembla una mica fràgil... Aguantarà les pedregades?

En Rajendra va empènyer amb la mà el prototip fins al límit de la taula i es va desplomar sobre el terra del taller. El fanal, que semblava fet de materials vi-troceràmics, va fer un rebot suau i va anar a raure sobre l'empenya del peu d'en Rajendra, que amb agilitat la va propulsar cap amunt com si fos una pilota de Rugbi.

Finalment, la va recuperar amb les mans.

-Et voilà! Ni un sol cop i ni una sola esquerda. Està feta d'un material híbrid vi-tro-plàstic flexible que resisteix 100 vegades més que el vidre més resistent.

L'Anita es va posar a picar de mans admirada amb aquell invent tan fabulós.

-Increïble... Ja l'has patentat?

-Ho tinc tot preparat... Demà surto en bus cap a Siliguri Junction amb els planells, les fotos i aquest prototip. Un cop allí agafaré el tren fins Calcuta.

-Surts demà mateix? -va dir l'Anita deixant de somriure -no m'ho havies dit!

-Sí. A Calcuta registraré l'invent i aprofitaré per presentar-lo a empreses que podrien comprar-me la patent i per tal de fabricar-la en serie.

-Ens farem rics!

-Qui sap...

Capítol 2

L'endemà al matí en Rajendra va llevar-se molt d´hora per apropar-se -carregat amb una motxilla de muntanya farçida-, a la estació central de Gangtok, on s'aturen els autobusos estatals de línia i, també, els de turistes que visiten les altes muntanyes de l'Himalàia i els monastirs lamaïstes de la zona.

-Bon dia. Sap on s'agafa l'autobús que va a Siliguri Junction? -va preguntar-li a un encarregat de l'estació.

-És aquell de color taronja. Pot comprar-li el bitllet al mateix conductor -va respondre l'encarregat que supervisava amb la vista les entrades i sortides dels autobusos.

-Gràcies -va dir en Rajendra.

L'enginyer de Gangtok va seure a la darrera filera del atrotinat i petit autobús, i no es va separar ni un mil.límetre de la motxilla blava on duia el seu valuós prototip, embolicat en un plàstic acotxat amb bombolles d'aire.
Una vídua amb dos nens, va seure a prop i va saludar a en Rajendra:

-Hi porta vostè un Buda de vidre a la motxilla?

-Hi porto la il·luminació! -va respondre en Rajendra somrient.

A Siliguri Junction, el Kanchankanya-express els esperava feia una estona. Alguns treballadors de la companyia acabaven de netejar l'interior, omplir dipòsits d'aigua i fer els llits de primera classe, que eren els únics que duien llansols. Quatre turistes despentinats i alguns passatgers de rostre bru del Sikkim esperaven a l'andana a que se'ls permetés ocupar els seus respectius seients.

Finalment, el cap l'estació va fer un senyal i la gent va pujar a l'antic tren anglès que els havia d'acostar al golf de Bengala.
Quinze minuts després el maquinista va fer sonar el xiulet que avisava als endarrerits de la imminent sortida del tren i, amb parsimònia, aquell gran bocí de ferro va començar a avançar pesadament.
En Rajendra era a un vagó de segona classe que anava mig buit. No disposava de cambres individuals, però si de estretes lliteres folrades d'un material sintètic gris clar que imitava, amb poca traça, el cuiro adobat. El trajecte no era directe i havia de durar tot el dia i gran part de la nit -gairebé 12 hores-, així que es va posar còmode, sense perdre de vista la seva valuosa motxilla. El convoy va anar aturant-se a la majoria de les ciutats més importants de la conca del Teesta, del Ganges, la del Damodar i finalment, la del Hugli river. Els viatgers pujaven i baixaven carregats amb paquets i fardos i anaven repetint com un mantram la salutació habitual:

«Namasté…Namasté»

Al dia següent a la matinada el tren va entrar en la populosa ciutat de Calcuta i, després de varies parades, va aturar-se, definitivament, a la estació central de Sealdah, al Raja Basar.
En Rajendra va agafar la seva motxilla i va baixar del tren mig adormit i una mica intimidat, ja que era el primer cop que trepitjava aquella desbordant ciutat on la modernitat i la misèria es donaven la mà de manera caòtica.
A la sortida del l'edifici de l'estació va topar amb un conductor d'autorickshaw:

-On aneu, senyor? Teniu hotel reservat? -va dir un jove avançant-se a d'altres conductors que s'apropaven a la cacera de viatgers.

-Saps on és el Hyatt Regency?

-I tant, senyor. No és massa lluny d'aquí. Seguiu-me.

-Quan em cobraràs?

-El millor preu de kolkata senyor: 10 rupies.

-D'acord -va dir en Rajendra- som-hi.

En Rajendra va pujar a la part del darrera d'un abonyegat autorickshaw blau i groc i es va deixar guiar fins l'hotel de luxe on havia reservat una nit en una petita habitació econòmica.
Quan van arribar al recinte del modern Hotel Hyatt Regency el conductor va parar la mà per cobrar i va dir:

-Em dic Rahul. Voleu que us passi a cercar, demà?

-Sí. Hauria d'estar a l'Intellectual Property Bhawan, al CP Block, Sector V, Salt Lake City, cap a les 9:30h. Pots passar per aquí una mica abans de l'hora?

-Si, és clar, cap problema. L'edifici governamental de patents està en aquest mateix barri. Un cop acabeu us puc portar a l'hotel o a on desitjeu.

-Perfecte, Rahul -va dir en Rajendra- ens veiem demà al matí.

Capítol 3

Cap a les nou i cinc del matí en Rahul era a l'entrada de l'hotel amb el seu autoricksaw. En Rajendra, dutxat i en dejuni, va sortir de dins de l'hotel, en màniga curta i pantaló de cotó blanc -fet a Bangalore-, amb el fanal solar embolicat al darrera i tota la documentació necessària per registrar l'invent, en mà.

-Namasté, Rahul. Com estàs?

-Molt bé senyor. Namasté... Ha dormit bé?

-Si, molt bé, gràcies. Mai havia estat en un hotel de luxe. És fantàstic!

-Si, tothom diu que és molt bon hotel. Ha esmorzat?

-No encara. Després del registre aniré a menjar alguna cosa-, va dir en Rajendra, que estava acostumat a fer un sol àpat al dia, com molts practicants budistes de l'Índia.

-D'acord, pugi al autoricksaw, senyor. En Rahul va sortir disparat amb el seu vehicle de tres rodes i va enfilar per una avinguda bastant amplia, en direcció a l'edifici governamental. Després va tombar a la dreta i va creuar tres o quatre carrerons plens de parades de productes varis, gent diversa, carros, vaques i un elefant. Com tots els conductors de l'Índia, va haver d'utilitzar

constantment el clàxon, per tal d'alertar als motoristes i ciclistes despistats. Finalment, a l'esquerra en Rahul es va aturar davant d'un gran edifici protegit per una tanca de ferro i va anunciar:

-L'Intellectual Property Bhawan, senyor. 9 rupies.

-Aquí tens, Rahul...

En Rajendra va baixar de l'autoricksaw i va creuar la tanca del registre.
Mitja hora més tard, el seu invent ja havia passat pel tràmit de registre i ja tenia un número identificatiu que certificava, oficialment, la inscripció. Ara, l'enginyer de Gangtok ja podia començar a oferir-lo a fabricants interessats o a trobar inversors que volguessin arriscar els seus diners en el projecte.

-Anem a celebrar-ho, Rahul, portem a alguna paradeta on facin menjar.

En Rahul, somrient, va dir:

-No l'importa allunyar-se una mica del centre?

-A on em vols dur?

-La meva germana té un resort a prop de la costa. És un lloc força tranquil ple d'ocells, manglars i algún camp d'arròs. És a unes dues hores d'aquí i el menjar és boníssim... Com que haig de portar-li

un paquet, no li cobraré res pel trajecte. Li sembla bé?

-Em sembla perfecte.

-Doncs, som-hi.

En Rahul, que coneixia molt bé els carrers de Calcuta, va agafar una via relativament ràpida que duia a la sortida sud de la ciutat. Durant mitja hora, en Rajendra va poder admirar l'extensa ciutat on era, fins que les darreres cases es van fondre en els camps que envolten el riu Hugli. Unes dues hores i mitja més tard arribaven a un poble anomenat Kakdwip, a la desembocadura del riu.

-El Golf de Bengala- va dir en Rahul. Amb el dit va assenyalar a la dreta i va afegir-, el resort està per allí.

Uns metres més enllà van tombar per un camí sense asfaltar que s'endinsava en els aiguamolls del Delta del riu Hugli.

Capítol 4

El BIRDLAND KUTIR era un conjunt de cinc senzills bungalous de fusta disposats en cercle dins d'un petit jardí de palmeres i d'altres plantes típiques dels manglars del Delta. La Parvati era la mestressa i única treballadora de la propietat, que gairebé sempre era buida, excepte durant la temporada seca. Llavors en Rahul i la seva mare l'ajudaven a servir el menjar que ella mateixa preparava a la cabana més gran i a netejar els bungalous ocupats per turistes anglesos que viatjaven -des de Londres-, per tal de fotografiar el famós tigre de bengala i penjar la foto al Facebook o l'Instagram... Sembla que «aquella gesta» els proporcionava un munt de visites!

-La majoria d'occidentals ja no viuen en el món real -va comentar la Parvati-, si veiessiu els que arriben aquí!

-Estan col·lectivament malalts. Millor que s'estiguin tancats a casa -va dir en Rajendra.

-A nosaltres ja ens va bé que surtin a fer turisme, oi Parvati? Si no fos pels visitants rics, no menjaríem res de res -va deixar anar en Rahul.

-L'important es que estiguin ben distrets i s'oblidin de fer guerres -va dir en Rajendra amb un somrís irònic.

-En Tarundas Fokir diu que d'aquí a un parell de lustres, l'Índia serà envaïda pels xinesos -va deixar anar en Rahul.

-Qui és en Tarundas Fokir? -va preguntar en Rajendra.

-Un mestre Baul que viu amb la seva família en les cabanes que hi ha a l'altra banda de la bassa -va dir la Parvati.

-És un endeví?

-La gent ve des de Kolkata a demanar-li consell... Diuen que mai ha fet una predicció falsa.

-És possible que jo li faci una consulta? -va preguntar en Rajendra.

-Segur que sí, però hauries de portar-li un bon regal.

-Quin tipus de regal?

-Una vaca, una cabra, un porc, dues o tres gallines...

-Tenen llum a casa seva?

-Llum? No tenen ni llum ni aigua corrent. La van a cercar al riu -va afirmar la Parvati.

-I si li dono el meu fanal? L'acceptarà?

En Rajendra va treure el fanal solar de la motxilla i el va col·locar sobre la taula de fusta situada al bell mig del jardí, sota una pèrgola feta amb bambú i fulla de palma, on la Parvati servia el menjar als visitants.

-Aquest és l'invent que has patentat aquest matí? -va preguntar en Rahul admirat.

-Sí. És un fanal solar. M'interessaria consultar-li a en Tarundas a quina empresa hauria d'oferir-li l'invent.

-Porta-li una cabra i conserva el fanal -va dir la Parvati... Jo t'en puc vendre una... A en Tarundas li fan més servei els animals; té fills per alimentar i de la cabra en trauran llet i formatge.

-Que val una cabra?

-Una nit en el millor bungalou, el sopar i una cabra (que tinc al corral) et sortirà per 400 rupies -va dir la Parvati.

Tot plegat era més econòmic que una sola nit al Hyatt Regency i en Rajendra va acceptar l'oferta content.

L'endemà al matí, en Rajendra, la Parvati i la cabra van passejar plegats pels marges d'un gran bassal d'aigua proper, fins a les cabanes on vivia en Tarundas Baul. La dona d'en Tarundas, acompanyada d'un dels seus fills, els va rebre i els va dir:

-El meu marit us espera en aquella petita cabana.
En Rajendra va mirar sorprès a la Parvati.

-Ja et vaig dir que en Tarundas era una persona «especial»: Ho sap tot...

Els visitants van entrar dins la cabana i van saludar respectuosament a en Tarundas. Li van oferir la cabra i en Tarundas, que estava assegut sobre un coixí tocant un instrument bengalí d'una sola corda, va fer un enlluernador somrís i va deixar l'ektara a terra.

-Namasté Tarundas -va dir la Parvati-, en Rajendra ve a fer-te una consulta.

-Namasté Parvati. Et veig molt bé de salut -va comentar en Tarundas sense bellugar-se de la paret on era recolzat.

Seguidament va dirigir la mirada a en Rajendra i el va saludar- namasté Rajendra... Deixem veure aquest meravellós objecte que portes a la bossa.
En Rajendra, sense dir res, va treure el fanal solar i el va posar sobre el palmell de les mans d'en Tarundas. El mestre baul va palpar aquell «meló futurista» amb els ulls tancats i en fer-ho li va ser revelada la següent informació:

-Aquest fanal serà fabricat per una petita empresa que s'ha creat, no fa massa, a Auroville, a prop de Pondicherry. En el rètol de la seva nau hi veig: Aural Índia Private Limited. És una empresa que

desenvolupa projectes alternatius i utilitza, exclusivament, energies netes i renovables. La gerent és una dona holandesa de 60 anys, alta i rossa, que va ser segregada d'una família d'industrials d'Amsterdam i, després de voltar molt, es va fer deixeble de Sri Aurobindo. Vés a Auroville i parla amb ella. Li has de dir que vols cobrar un 9% per cada unitat que aconsegueixin vendre. Li agradarà molt el teu invent i acceptarà l'acord.

Signareu un contracte d'exclusivitat i, d'aquí a tres anys, començaràs a cobrar moltes rupies que utilitzaràs per ampliar el teu taller. A més, veig que aquest és el principi d'una sèrie d'invents que seran fabricats i introduïts en el mercat indi des d'Auroville.

Capítol 5

En Rajendra i la Parvati van tornar al resort radiants d'alegria. Després d'haver estat amb aquell home «inspirat» -que havia predit una petita part del futur d'en Rajendra-, es van sentir màgicament units i atrets l'un per l'altra, i sota un mango gegant, es van abraçar dolçament. El cor de la Parvati bategava amb força i el seu cos -acostumat a l'abstinencia sexual-, bullia com l'aigua termal que brota del subsòl fent pompes transparents.

En Rajendra li va treure el sari amb suavitat i la va penetrar pel davant, aixecant-la a pes i recolzant, amb cura, l'esquena de la Parvati contra el tronc d'aquell arbre perfumat.

Ella va entrecreuar les cames a la cintura d'en Rajendra i va tancar els ulls per sentir l'òrgan calent i dur del seu amant. El mango va grinyolar imperceptiblement i les aus feren deliciosos i variats sons indescriptibles, mentre els micos encuriosits i excitats s'aproparen a les branques superiors d'aquell fantàstic arbre, per gaudir de la unió primera i més ancestral de totes les existents.

Capítol 6

Passat el migdia, en Rahul i en Rajendra, van enfilar amb l'autorickshaw, cap a la estació de Howrah Junction a Calcuta. No tenien massa pressa, puix que el Howrah- Pondicherry exprés, no sortia fins el vespre. El viatge en tren fins Pondicherry havia de durar tota la nit i tot el dia següent, unes 37h i l'única cosa que encara no havia fet era dir-li a la seva dona Anita quins eren els seus plans... però va decidir no fer-ho encara, per tal de deixar que el record de la Parvati s'esvaís naturalment i no ferir la seva dona que era molt perceptiva i, tot i no ser gens possessiva, sempre intuïa quan amagava alguna cosa.

A les 23:30h, després de despedir-se d'en Rahul, en Rajendra va pujar al tren. Sentia una mica de vertigen.

Mai s'havia allunyat tant de Gangtok i tenia la sensació que avançava cap al «no res». Certament, el seu cos s'haguera quedat amb la Parvati o tornat a la llar amb la seva dona Anita.

Era en situacions com aquesta quan s'adonava del seu aferrament a les relacions amb el sexe oposat i a l'entorn familiar... però com practicant budista laic que era, també sabia que avançar cap el «no res» era la manera de créixer interiorment i que aquella sensació de vertigen passaria de llarg com un núvol empès pel vent.

Es va acomodar en una estreta llitera i va tancar els ulls mentre sentia com el Howrah-Pondicherry exprés començava a bellugar se sigilosament en la foscor de Calcuta, en direcció a Tamil Nadú.

Capítol 7

La Liselot era una dona d'empenta i semblava tenir entre 40 i 50 anys, gràcies al ioga que practicava cada matí en la sala central d'Auroville amb un nombrós grup de practicants d'aquella singular comunitat. La seva reacció en veure el fanal d'en Rajendra fou moderadament bona però la seva expressió d'alegria, no va esclatar fins que no va haver signat el contracte d'exclussivitat per fabricar-la i distribuir-la als comerciants.
A partir d'aquell moment l'inventor passava a ser un simple assessor tècnic a l'hora de la fabricació. El fabulós invent ja pertanyia a la Aural Índia Private Limited, com a mínim, durant 20 anys.
En Rajendra se sentia lleuger. Sintonitzava plenament amb la petita companyia de la Liselot i, a més, tornava a ser lliure per inventar i crear, que era el que li agradava.
El seu prototip estava encarrilat i ara podia dedicar-se a desenvolupar altres projectes que li rondaven per la ment i que havien sorgit en relació al seu fanal.
Eufòric amb l'acord signat, va decidir a trucar a la seva dona Anita per donar-li la notícia.

-Anita? -va dir en Rajendra amb el mòbil a cau d'orella.

-Sí..? Rajendra? -va contestar l'Anita des del pati de l'escola budista de Gangtok.

-Sóc jo, Anita. Com estàs?

-Hola, Rajendra. Molt bé. Estic a l'escola amb els alumnes... On ets?

-A Auroville, a Tamil Nadú - va informar en Rajendra.

-Que dius? Tamil Nadú? -va dir l'Anita sorpresa.

-Sí. Vaig arribar ahir. Ara fa uns minuts he tancat l'acord amb una petita empresa local i el meu fanal serà fabricat i comercialitzat des d'aquí. Ja torno a ser lliure, Anita...

-Estàs content?

-Sí. Molt -va dir en Rajendra, eufòric.

-I quins plans tens? Quan tornes a Gangtok?

-Aviat... Vull visitar Auroville i segurament hauré d'assessorar l'empresa amb qui he signat el contracte (en la fase inicial de fabricació). Quan ja no em necessitin, tornaré.

***

Aquella afirmació tranquil·litzadora va acabar sent una «falsa promesa», donat que en Rajendra mai va tornar a Gangtok amb la seva dona... però ell encara no ho sabia.

Durant la seva visita a la comunitat de Sri Aurobindo, l'enginyer del Sikkim -que seduïa poderosament a les dones-, va conèixer una jove arquitecta catalana d'origen tibetà, anomenada Monsina Dikling que escrivia un llibre d'urbanisme futurista i que -amb la intenció d'inspirar-se i documentar-se-, s'havia instal·lat temporalment a Auroville (precisament a la mateixa casa de visitants i convidats on en Rajendra va passar les seves primeres nits a Auroville).

Empésos per l'excitació del viatje i inspirats per l'ambient comunitari d'Auroville, la Monsina i en Rajendra, van viure unes quantes nits de tantra, amor i desig i van acabar sol·licitant ser admesos com residents permanents de la comunitat. Circumstancialment, en aquella època, la ciutat d'Auroville vivia una etapa de creixement i van ser acceptats ràpidament.

La nova parella de residents va correspondre a la generosa acceptació del comitè central comunitari, regalant a aquella ciutat tan «diferent», el disseny de la casa ecològica del futur: «The freedom house», un invent inspirat en el fanal solar, en el que la Monsina hi va participar aportant el seu coneixement professional.

Capítol 8

L'Anita, la dona d'en Rajendra, va patir una dura crisi transformadora, quan va adonar-se que el seu marit no tornava, però com era una dona forta, aquest fet la va abocar a deixar l'escola i a fer el salt que somniava, des de petita: Ingressar en un monestir i fer-se bhiksuni (monja budista).
L'Anita sempre havia admirat als sants il·luminats i, ella mateixa -gràcies a la practica, intensiva, d'un tipus de meditació anomenat Vipasyaññа-, la va abastar, set anys més tard, en una cel·la solitària propera al monestir de Nalanda.
Sembla que en Rajendra va patir una lleu depressió quan, en certa ocasió, va passar pel seu antic taller de Gagntok a recollir uns aparells de càlcul amb l'esperança de veure a la seva antiga dona. Uns veïns van informar-lo que ella s'havia convertit en una santa feliç, gràcies al silenci, l'atenció i el desaferrament.

Capítol 9

The freedom house va ser imaginada a l'Himàlaia, però es va perfeccionar i materialitzar a Auroville. El seu disseny era una recreació gegantina del fanal solar. La teulada era tan arrodonida com la closca d'un meló i tota ella era un gran captador d'energia solar que havia de convertir aquell habitatge en energèticament autosuficient.
La novetat era que en el centre de la teulada foto-voltaica, hi havia un aparell que convertia l'humitat de l'ambient en aigua (air-water converter) que anava omplint els dipòsits de la casa. Per tant, la casa era autosuficient tant energèticament com en l'obtenció d'aigua.
D'aquesta combinació de dos invents se'n deriva el nom «Freedom», ja que aquella casa no necessitava estar connectada a cap xarxa pública o privada ni d'aigua ni de llum.

Heus aquí un esbós de la teulada:

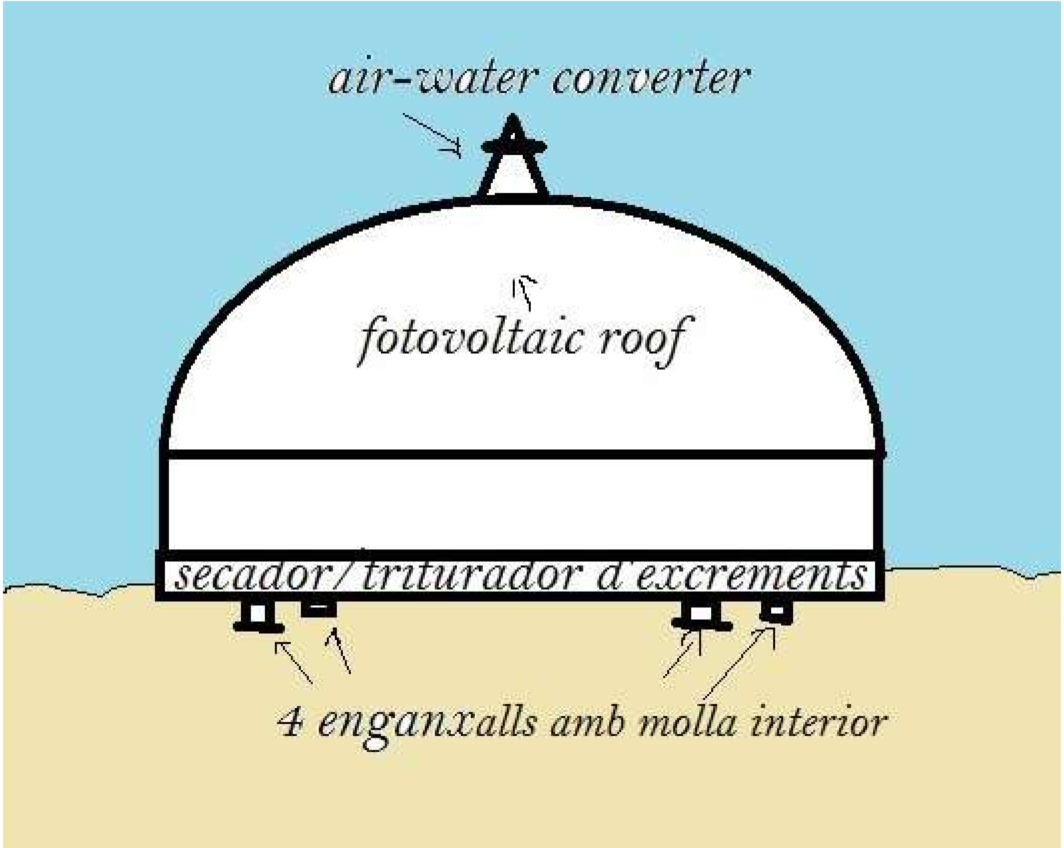


The Freedom house incorporava dos invents més que quedaven ocults a la part baixa de la casa:

1) Un era el *dessecador/triturador domèstic d'excrements* que convertia les deixalles orgàniques de la cuina i els excrements humans, en adob sec triturat que podia fer-se servir en l'hort exterior de la casa o en material útil per bescanviar-lo per aliments, etc.

2) L'altra invent era el sistema de potes metàl·liques hidràuliques de longitud regulable amb un senzill sistema d'enganxament al terra de qualsevol superfície. El sistema permetia posar i

treure la casa amb una petita grua o amb un rudimentari sistema de politges i cordes o a pes, si col·laboraven quatre o cinc persones. Aquest sistema constava de quatre potes hidràuliques (amb una molla interior) que quedaven hermèticament collades al terra. Aquest fàcil sistema permetia canviar la casa de lloc, a voluntat i, a mes, col·locar-la sobre diferents superfícies: Terra desèrtic, terra irregular rocallòs, terra pantanós, plataforma mòbil, trailer, arbre suficientment ferm i gros, avió o vaixell amb plataforma de transport, etc. A mes, gràcies a la llargada regulable de cada pota metàl·lica i a la seva molla neutralitzadora de «moviments tel·lúrics», cops de vent o d'onades del mar, la casa podia ser instal·lada ràpidament, fins i tot, en superfícies inclinades, irregulars o en superfícies en moviment (com un porta-drons) o també sobre muntanyes irregulars d'escombraries i deixalles dels abocadors humans.



Aquesta casa, que encara estava en la seva fase inicial de desenvolupament, fou la original i única predecessora de la primera nau volant (OVNI) construida a la terra, donat que els captadors i acumuladors d'energia solar (incorporats a la superficie exterior de la casa) es van anar sofisticant, fins aconseguir la suficient potencia com per propulsar unes turbines inferiors que, uns anys més tard, van permetre que the Freedom House es desplacés per l'espai com un dron.

Posteriorment, en Rajendra i la Monsina van incorporar un cinquè invent a la casa: *El camaleonitzador.*

El *camaleonitzador* era un sistema que analitzava l'espectre de freqüències lumíniques del terreny i vegetació circumdant i, automàticament, la casa agafava una coloració exterior, semblant a l'entorn on era instal·lada. D'aquesta manera, la casa era pràcticament invisible, puix que es mimetitzava amb qualsevol entorn o superfície.

L'interior era pràcticament buit cosa que permetia afegir parets divisòries al gust de l'usuari. L'únic pre-dissenyat era la cuina i el bany, que estaven interiorment connectats al dessecador/ triturador d'excrements i deixalles orgàniques.
The freedom house tenia una planta circular que podia ser més o menys gran (depenent de les necessitats d'espai). Fins i tot es podien fabricar unitats gegants, que podien ser destinades a contenir-hi cultius de plantes d'interior, tallers o qualsevol altre cosa.
Amb el pas del temps, la casa va anar incorporant nous invents tecnològics, fins a convertir-se en una casa «volant» amb la que, l'usuari, podia viure en qualsevol indret del globus i, també, de l'espai sideral -amb total independència-, ja que les unitats de dos pisos, van acabar incloent l'hivernacle a la planta superior, on hi havia més llum natural, amb l'objectiu d'autoabastir-se. Certament, si algú tenia aquella casa, no necessitava res mes per viure, ja que disposava d'electricitat, aigua, adob i un hivernacle amb aliments naturals. A més, es podia propulsar per l'aire per canviar de lloc... però van haver de passar molts anys per arribar a aquest punt. A Auroville es van fer els primers prototips d'aquesta

casa revolucionaria, donat que els seus habitants estaven més preparats per viure de manera alternativa, que la majoria d'habitants del món (els quals eren presos d'interesos polítics i económics inmobilistes).

El regal d'en Rajendra i la Monsina, va agradar tant al comitè central de la comunitat d'Auroville que, en una reunió extraordinària, es va decidir crear una empresa per desenvolupar i construir el primer prototip de *the freedom house.* Aquella decisió hauria de permetre, a la humanitat, viure d'una manera molt més oberta i lliure, puix que el resident podia instalar-la a qualsevol indret, sense estar supeditat a cap xarxa municipal de clavegueram, canalització d'aigua, línia elèctrica o traçat urbanístic. Tal fet representaria una veritable millora, com us podeu imaginar, puix que, probablement, en el futur, ja no seria necessària cap companyia municipal monopolística dedicada a donar serveis als ciutadans (ni cap alcalde patriarcalístic d'aquells que es dediquen a cobrar impostos a tothom!).

Efectivament, *The Freedom House* va acabar provocant una autèntica revolució pel que fa a la organització dels assentaments humans del futur i a la vida dels humans; la seva mobilitat i neta autosuficiència, permetria substituir, a poc a poc, la propietat privada, pel nou «dret col·lectiu públic o dret comunitari intergalàctic»: ***El dret a campar lliurement per on a un li doni la real gana i amb qui li doni la gana!***

Penseu això, amics: Els ciutadans del futur podrien elegir els seus veïns, per afinitat, i no per disponibilitat d'espai urbà pre-dissenyat (o per limitacions econòmiques). Aquesta llibertat faria que la gent fos més feliç, ja que viuria envoltada d'amics i en els entorns naturals preferits.

Fi





Barcelona, Març de 1969

De jove, va començar a fer exposicions de pintura a Barcelona i rodalia i, més endavant, va concentrar-se en la composició musical. Darrerament, s'ha posat a traduir textos budistes i escriure novel·les de ficció, molt didàctiques i plenes d'humor.
En Nilanan és un rodamón sense família ni llar i, gràcies a aquest fet, està obrint els ulls... No és un privilegi?
Ep! obre els ulls!
L'autor us fa saber que el seu gran mestre espiritual fou la seva estimada gossa «Xouminú».